

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

UDGIVET AF MARINEFORENINGEN.

REDAKTØR: KAPTAJN H. EWALD.

8. AARGANG
1921.

BLADETS OG FORENINGENS KONTOR
Møntergade 22, Mezz., København K.
Telefon Byen 3448.

BLADETS ANNONCEEXPEDITION:
Frederiksborggade 12, København K.
Telefon Byen 3227.

HÆFTE X.
OKTOBER

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

(Ved E. W. MARSTON, VALDEMAR SCHOU og AXEL JUEL)

HANS MAJESTÆT KONGENS FØDSELSDAG.

Paa en i Anledning af Hans Majestæt Kongens Fødselsdag den 26. September fra Marineforeningen fremsendt telegrafisk Lykønskning er indløbet følgende Svar:

Bringer Marineforeningen min hjertelige Tak for gode Ønsker.

Christian R.

MARINEFORENINGENS KØBENHAVN-KREDS

afholder

Møde i Studenterforeningens Lokaler
Tirsdag den 8de November Kl. 7¹/₂ Aften.

FOREDRAG MED LYSBILLEDER
af Hr. Grosserer M. Philipson:

»JAPAN«.

Af Hensyn til Lysbillederne anmodes Medlemmerne om ikke at ryge i Salen inden Foredraget.

Smørrebrødsbord, ØL, Kaffe a Kr. 3.50 pr. Kuvert.

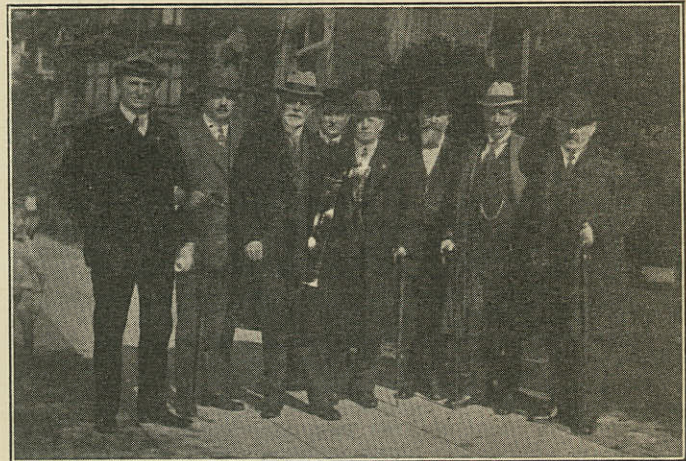
Efter Bordet Forevisning af nye Billeder af Marineforeningens Lysbilledarkiv, særlig fra Marinens Idrætsstævne paa Orlogsværftet i Foraaret 1921.

Emblem bæres. Sangbog medbringes.

KØBENHAVN-KREDSENS MØDEAFTENER:

1921.	1922.
8. November	24. Januar
6. December	21. Februar
	21. Marts

Nærmere Program for Moderne vil findes i »Berlingske Tidende«, de Ferslewske Blade og »København« Dagen forud.

Medlemmer af Hovedbestyrelsen ved Mødet i Aalborg den 17. September.

BESØG PAA ORLOGSVÆRFTETS MODELSAMLING.

Vor Marine ejer i sin pragtfulde Modelsamling et Materiale til Studiet af den danske Marines Skibstyper gennem Aarhundreder, som vistnok maa siges at være enestaaende blandt de europæiske Orlogsmariner. England har i Greenwich og Holland paa Rijksmuseet smukke Samlinger af Skibstyper, begge Lande har jo store Traditioner som førende Mariner sammen med den danske lige fra det syttende Aarhundredes Begyndelse, og af Modeller af Datidens pragtfulde Skibe rummer vor Marines Modelkammer Exemplarer, der fylder den, der har Interesse for Studiet deraf, med den største Beundring, ikke blot for de Konstruktorer og Tømmermænd, der dengang skabte Originalerne, men ogsaa for dem, der udførte Modellerne og derigennem bevarede indtil de mindste Enkeltheder Fortidens Skibe for os. Man føler det, naar man ude paa Værftet stilles overfor disse mange gamle Skibsmodeller, — og nyere Modeller af gamle historiske Skibe med klangfulde Navne, — at det er Danmarks og vor Flaades Historie, der taler til os fra de forskellige Montrer, hvori Skattene opbevares. *Christianus Quintus*, — *Prins Christian Frederik*, — *Jylland*, — op til de første jernklædte Træskibe og Nutidens Panserskibe og Undervandsbaade.

Ved særlig Velvilje fra Værftschefens Side var der givet Adgang til Besøg Søndagene den 2. og 9. Oktober paa Modelsamlingen, og under Ledelse af Hr. Modellør *Otto Dørgé* gennemgik endel af København-Kredsens Medlemmer Samlingen og fik alt forklaret. Hr. Dørgé, der som bekendt selv har udført mange af Modellerne, gav Marineforeningens Medlemmer en meget instruktiv Forklaring over alle de forskellige Typer og fulgtes med stor Interesse.

Efter Gennemgangen af Samlingen rettede Kredsens Næstformand en varm Tak til Hr. Dørgé for den Beredvillighed, hvormed han havde fulgt Foreningens Anmodning ikke blot ved denne men ogsaa ved andre Lejligheder, i Arbejdet for at skabe Interesse og Forstaaelse af Marinens Historie og Virksomhed.

MARINEFORENINGENS KØBENHAVN-KREDS

Vintersæsonens Begyndelse og Flagindvielsen i Studenterforeningens Lokaler den 11. Oktober 1921.

Navigationsskolebestyrer Funder's Foredrag: En Rejse med »Viking«.

Hvis man af den første Mødeaftens Forløb i denne Marineforeningens 9de Vinterkampagne tør tage Varsler om Fremtiden, da vil denne Sæson komme fuldt paa Højde med de foregaaende, om ikke overgaa dem. Fuldt Hus og udmærket Stemning, — alle de Trofaste tilstede sammen med en Mængde nye Ansigter, — Foreningens nye Medlemmer, der nu skal til at se, hvordan vi plejer at have det indendørs og til at leve med i det kammeratlige og fornøjelige Liv, som vi regner for vort Speciale, og som vel er Hemmeligheden, der uden synlige Baand formaar at samle alle de mange Aldre til en Helhed, med sin egen Stemning og af sin egen Art. Man syntes at kunne mærke den mægtige Forøgelse i Medlemstal, vi har haft i det sidste Halvaar, og at en Del af de snart 650 nye Medlemmer i Landsforeningen ogsaa er komne København-Kredsen tilgode.

Desværre var Formanden, Grosserer Valdemar Schou, ved et pludseligt indtruffet Ildebefindende forhindret i at aabne Mødet og Sæsonen, og Næstformanden, Arkitekt E. W. Marston, besteg derfor i hans Sted Talerstolen og bød Forsamlingen Velkommen, idet han rettede en særlig Velkomst til Aftenens Gæster, Formanden i den norske Understøttelsesforening i København, Grosserer Wattne, der sammen med den norske Militærattaché her, Oberstløjtnant Graff-Wang, havde modtaget Invitation til at overvære Sammenkomsten. Desværre var sidstnævnte ved Bortrejse forhindret i at give Møde. Næstformanden fandt Lejlighed til overfor den norske Gæst at udtrykke vor Glæde ved at se en Repræsentant for Broderfolket blandt os, og henvendte derpaa en Velkomst til de ligeledes som Gæster tilstedeværende Konstabelelever, Navigations elever og Værnepligtige af Søværnet, og den bebudede Indvielse af Kredsen nye og store Flag fandt dernæst Sted, idet Næstformanden først rettede en Tak til den hidtil anonyme Giver for hans kammeratlige Sindelag og store Offervillighed og anmodede ham om at ville hejse det nye Flag. Medens Forsamlingen rejste sig ved Kommandoen »Klar ved Flaget«, blev den nye Flagstang af en ung Styrmand blandt de Værnepligtige, eskorteret af 7 andre tilstedeværende Værnepligtige, baaret ind i Salen og op gennem denne til Flagfoden, der var opstillet ved Talerstolen. Den nye 5½ Alen høje Flagstang med det pragtfuldt skinnende Bronzebeslag med Foreningens Mærker og det store Splitflag vakte almindelig Beundring. Giveren, Direktør Friis Svensson, traadte derpaa hen til Flaget for ved Kommandoen »Hejs Flaget« for første Gang at lade Splitflaget gaa til Tops, hvorefter man afsang »Kong Christian«. I en smuk Tale mindede Direktør Svensson om Flagets Betydning og udtalte Haabet om, at det i mange Aar maatte samle stedse talrigere Skarer under sin Dug og skabe Enighed i vort Folk og vor Forening, og udbragte derpaa et Leve for Flaget. Medlemmerne takkede Direktør Svensson for hans Gave med kraftige Haandklap og Bravoraab, — og han fortjener det for det Sindelag, der har indgivet ham Tanken, hvorved vor Foreningskreds nu ejer et virkelig pragtfuldt Flag foruden det ganske lignende, men mindre, der i 1914 skænkedes af den nuværende Formand. Da Flaget saaledes var hejst og den første Mødeaften dermed indledet, talte Næstformanden efter vore Traditioner først for H. M. Kongen, hvis Interesse for vor Marine og Handelsflaade er kendt og værdsat i vor Kreds, og mindede om den Glæde, det havde været for Foreningens Odensekreds ved Kanalindvielsen at have kunnet paradere for Hans Majestæt, og udbragte derpaa et med ni Hurra besvaret Leve for denne

Som bekendt havde Navigationsskolebestyrer Funder til sagt sin velvillige Assistance ved at berette om Skoleskibet »Viking«s Togt til Peru, og efter at Næstformanden havde hilst Foredragsholderen Velkommen, gav han Ordet til denne. Som Deltager i dette betydningsfulde Togt med den danske Handelsflaadens Stolthed, — Danmarks første firmastede Skoleskib, — kunde Hr. Funder berette med hele Selvoplevelsens Friskhed, — og som den vidtberarne Mand, han er paa Søen, kunde man ikke have nogen bedre Fortolker af de Følelser, der naturligt maatte røre sig hos alle dem, der med Stolthed over at vise Dannebrog paa Verdenshavene ombord i et saa prægtigt Skib, havde den Lykke at være med. Og da Billederne begyndte at vise sig paa Lærredet med Motiver fra brusende Medbør i Passaterne for bugnede Sejl, — fra Daabsbegivenhederne under Ækvatorpassagen, — fra Sejlmanøvrer i Storm, og fra de 6 Ugers Tørn rundt om Kap Horn, hvor den vordende Sømands Standhaftighed i Kærligheden til sit Kald blev sat paa den skrap-

peste Prøve, medens »Viking« mere under end over Vandet, i ugevis laa underdrejet i taarnhøj Sø og rygende Snestorme, — da bankede Hjertet vistnok i Livet paa mange af de ældre og yngre Sømand, der nede i Salen med spændt Opmærksomhed fulgte med. Og ogsaa Fortællingen om den Glæde over Gensynet med Flaget, der gav sig Udtryk hos de Danske, man traf i Havnene paa Sydamerikas Vestkyst, gjorde Indtryk, — ikke mindst ved en Sammenligning med det frodige Fædreland og saa de storslaaede, men uendelig golde og triste Bjergtrakter i Peru, hvortil disse Danske havde expatrieret sig. Morsomme Billeder var der fra Sammenkomsten med »Viking«erne, arrangeret af Landsmænd derude med dansk Humør og Stemning, — og fra Rideture ind i Landet over Stok og Sten, — mest Sten og atter Sten, med de sneklædte Cordilleres de los Andes som den alt beherskende Baggrund for næsten alle Billederne. Fra Limas Havneby, Callao, gik Hjemturen saa først Vest paa ud i Stillehavet og saa østover, Syd om Hornet hjemad, hjem til Fødelandet gennem Verdenskrigens Brand, thi denne var udbrudt, medens »Viking« laa i Peru. 178 Dage varede Hjemturen, og helt og velbeholdent gik Skoleskibet atter ind til København, efter vel tilendebragt Togt.

Hr. Funder viste til Slutning nogle vellykkede Billeder fra en Passage gennem Maghellans-Strædet, tagne af Kaptajn Chr. Olsen, der nu paa sit nye smukke Skib »Atlantehavet« er paa Vej til Amerika, og disse Billeder gav udmærket Forstaaelse af den snævre og farlige Sejls i dette berømte og berygtede smalle Farvand mellem Sydamerika og Ildlandet, og af de Folketyper, der findes paa disse sydlige Bredder.

Efter at Næstformanden havde takket Hr. Funder for det interessante Foredrag, gik man tilbords, hvor Talerne indlededes med, at den fungerende Formand, henvendt til den norske Gæst, Grosserer Wattne, mindede om vort norske Æresmedlem, Kommandør Kielland, og om de mange Baand, der gennem Aarhundrederne havde knyttet de skandinaviske Fok sammen og da særlig Norge og Danmark, under den lange fælles Regering, og sluttede med at udtale Haabet om fremtidigt endnu nærmere Samvirken mellem de to Lande, der ikke mindst ved de to Folks fælles Kærlighed til og Interesser paa Søen og ved vore Mariners fælles Minder havde saa mange Betingelser for at kunne virke til begges Gavn og Ære. Medlemmerne gav deres kraftige Tilslutning til Talerens Ord, og man sang »Ja, vi elsker dette Landet«.

Overretssagfører Schoustrup bragte Foredragsholderen en Tak for hans Tilstedeværelse i Aften i Marineforeningen, men navnlig for hans store Arbejde for vor Sømandsstands Dygtiggørelse til sin Gerning, og Hr. Funder takkede ved at udbringe et Leve for den danske Ungdom, der vælger sin Gerning tilsøs. Grosserer K. L. E. Jensen talte for de tilstedeværende unge Konstabelelever, Navigations elever og Marinere, og Ingeniør Høffding for vor Marine, Hr. Hauch for Sømandslivet og Minderne fra Tiden ombord i de store Sejlere paa Verdenshavene, da den unge Sømands hele Rigdom var et Par stærke Arme og et ukueligt Mod paa Livet.

Grosserer Wattne bragte en Tak til Foreningen for det Indblik i dennes Liv, han ved sin Nærværelse havde faaet, og som det havde glædet ham at lære at kende og udbragte et med ni norske Hurraer fulgt Leve for Foreningens Trivsel.

Ved Hundevagtstide sluttede det vellykkede Møde. Vi ses igen den 8de November.

E. M.

»TEDDY«S HJEMKOMST.

I Anledning af »Østgrønlands Handelsselskab«s Undsætningsskib »Teddy«s Hjemkomst efter heldig fuldført Expedition under Kaptajn Thostrups Førelse, har København-Kredsen Formand og Næstformand aflagt Besøg ombord for at lykønske Kaptajnen til hans raske og dygtige udførte Sømandsdaad. Naar disse Linier læses, vil »Teddy« forlængst være afrigget og oplagt, og Kaptajn Thostrup være hjemme i sin Fødeby Aalborg, af hvis Kreds af Marineforeningen han er et almindelig afholdt og skattet Medlem, og saavel Byen som Marineforeningen vil sikkert have vidst at berede ham en festlig og hjertelig Modtagelse.

ODENSE-KREDSSEN.

Efter det store Uddybningsarbejde i Odense Fjord og Kanal indviedes det nye Sejlløb den 28. September, idet Hans

Majestæt Kongen med Dronningen, Kronprinsen og Prins Knud ombord i Kongeskibet sejlede igennem Løbet og Kanalen til Odense, som i den Anledning var smykket paa det mest festlige, og Titusinder af Odenseanere — og forøvrigt Folk fra hele Fyen — var kommet tilstede for at give Ankomsten saa festlig et Præg som muligt. Marineforeningen havde indkaldt sine Medlemmer til at paradere for Majestæten sammen med flere andre Foreninger, og Medlemmerne havde givet Møde i stort Tal. Fra Industrialpalæet marcherede Marineforeningen med Flag og Musik i Spidsen ned til Havnen. Undervejs sluttede flere Foreninger sig til, da ikke alle havde været saa heldige at erhverve Orkester, saaledes at det var et stort Tog, da vi naaede Havnen og tog Opstilling, inden Kongeskibet gled ind, og Marineforeningen var saa heldig at blive den første, som kunde sænke sit Flag til Hilsen og Velkommen til Landets Konge ved Indsejlingen.

Kongen hilser paa Odense-Kredsens Medlemmer.

Paa Styrbords Hjulkasse havde Majestæten taget Plads og lidt længere tilbage stod Dronningen med Kronprinsen i Marineøjnantens smukke Uniform, ligesom Prins Knud, der var i Kadetuniform. Efter at de øredøvende Hurraraab var hændt, gik de kongelige Herskaber i Land og hilste først paa Honoratiorens ved Landgangen. Senere passerede Majestæten med Forsvarsministeren og den tjenstgørende Adjutant langs med Fronten af de opstillede Foreninger og hilste paa alle. Ved Marineforeningen dvælede Majestæten længe og trykkede hvert enkelt Medlem i Haanden, alt imens Flaget sænkedes og Orkesteret spillede.

Efter Paraden marcherede Foreningen tilbage til Industrialpalæet, hvor Flaget afleveredes under militær Honnør, og Mønstrene samledes til en animeret Frokost, hvor den rette kammeratlige Stemning rigtig udfoldede sig, og hvor Taler og Sange afløste hinanden.

Det var den anden Parade, som Marineforeningen i Odense har haft den Ære at stille til for Landets Konge, og vi er stolte deraf i Odense Marineforening.

Dagen efter Indvielsen havde Kanaludvalget indbudt Kongeskibets Besætning til Middag paa Palæet og som en særlig Opmærksomhed mod Marineforeningen tillige Odensekredsens Formand, Næstformand og Kredsens »Flagbærere«. Chefen for Kongeskibet, Kommandør *Bojesen*, og Næstkommanderende sendte endvidere Kredsens Formand, Telefonmester *Buchgreitz*; deres personlige Tak for Marineforeningens Nærværelse.

B.

Tirsdagen den 4. Oktober begyndte Vintersæsonen, og et meget stort Antal af Kammeraterne havde fundet Vej til den nyanlagte Skydebane i Carlsberg Pavillon. Der bliver sikkert mange Konkurrenter til den smukke Flidspræmie.

Ved Bordet bød Formanden Velkommen, og den lækre varme Mad med Ostepind forsvandt med Torpedobaadsfart. Efter Kaffen fortalte Formanden om en Tur med Kongeskibet »Dannebrog«. Han skildrede Livet ombord, naar de Kongelige var med, og naar Skibet laa og ventede ved Hønsbroen, og fortalte fornøjeligt om de forskellige karakteristiske Typer, om Doktorens Mirakelkur, der skaffede en af Lakajerne hans Hørelse tilbage til den gamle Konges store Forundring, og meget andet. Livligt Bifald fulgte Beretningen, hvorefter Talerne indlededes af Bankkasserer *Nath*, der talte for de nye Gæster og særlig henvendte sig til Ingeniør *Holm*, vor tidligere københavnske Kammerat, der har været nogle Aar i Odense og nu bragte en frisk Hilsen fra det nydannede Skyttelav der samt fortalte kvikt om Kanals Aabning og Kongens Deltagelse i Festlighederne.

Muntre Historier afløste hinanden, og vore mange smukke Sange, der selvfølgelig indlededes med Lavets udmærkede Festmarch, lød klangfuldt i den sommermilde Aften, saa der maatte en Kraftanstrengelse til for at rive sig løs, da der pebes til Udskejning.

Skyttelavets næste Sammenkomst bliver Tirsdag den 1. November. Der bydes paa Torskegilde, Punsch og Æbleskiver for 5 Kr. Eventuelle Forfattere af Torskeviser bedes sadle Pegasus'en, og Indmeldelser modtages hos Formanden, 21 Østerbrogade, Telefon Øbro 3712, og Kassereren, Korsørgade 29^a, Telefon Øbro 2002 y. Stor Tilslutning forventes.

AALBORG-KREDSSEN.

Næppe var Kredsens kommen lidt i Ro efter det store Stævne, for den igen maatte i Ilden; først ved den af Soldaterforeningerne i Aalborg arrangerede Veteranfest den 26. September, Kongens Fødselsdag, hvor Flaget, fulgt af ca. 50 Mand, deltog i den store Procession gennem Byen og hvor Formanden, Fabrikant *Stuhr*, senere ved den stilfulde Aftenfest i Mentons Palmehave talte smukt for de gamle Krigere. Festen indbragte ialt ca. 1200 Kr., som forlængst er indbetalt til rette Vedkommende.

Endelig vendte vor Kammerat, Lods *Thostrup*, den 8. Oktober hjem fra sin ærefulde Grønlandsfærd, og skønt en Udsættelse af Ankomstdagen foraarsagede en Del Forstyrrelse i det planlagte Arrangement, fik Modtagelsen af den kække Lods og Ishavsfarer dog et meget smukt Forløb. Paa Kajen stod Marineforeningens Medlemmer opmarcherede med Flaget paa højre Fløj, medens et morgendueligt Publikum fyldte Havnepladsen. saa langt Øjet kunde række. Næppe viste *Thostrups* joviale Skikkelse sig paa Damperens Landgang, før et tusindstemmig Hurra hilste ham velkommen og lod ham føle, at vi her i de to Byer ved Limfjorden tilfulde forstaa at værdsætte hans raske Sømandsdaad.

Paa Marineforeningens Vegne overrakte Formanden, Fabrikant *Stuhr*, nu saavel den brave Lods som dennes Frue mægtige Buketter i de nationale Farver, og tolkede samtidig i djærve, velvalgte Ord vor Glæde og Stolthed over den Bedrift, *Thostrup* og hans raske Mænd har øvet, en Daad, der tjener den danske Sømandsstand til Ære og kaster fornyet Glans over vort Flag og vort kære, gamle Fædreland. Formandens smukke Ord fandt Tilslutning i rungende Hurraraab fra hele Forsamlingen, og eskorteret af Marineforeningens Medlemmer, Flaget forrest, banede *Thostrup* med Hustru og Børn sig langsomt Vej gennem Mængden for at gaa ombord i den ventende med Blomster pragtfuld smykkede Bil, hvis Ejer, Fabrikant *Stuhr*, selv tog Plads ved Rattet. Under endeløs Jubel forsvandt Bilen langsomt i det bølgende Menneskehav og tog Vejen over Pontonbroen for at bringe den *Thostrupske* Familie til dens Hjem i Nørre Sundby, hvor den raske Lods rolig kan lægge Kommandoen i andre Hænder og uden Frygt for »Isskruninger« nyde Familielivets stille Lykke.

HIRTSHALS-KREDSSEN.

Hirtshals-Kredsen afholder Møder den første Lørdag i hver Maaned Kl. 8 Aften paa Gæstgivergaarden.

Den 15. Oktober afholdt Hirtshals-Kredsen en festlig Sammenkomst med Damer paa Gæstgivergaarden. Tilstede var Brofoged *H. Hjorth* og Fabrikant *Kjær* fra Aalborg-Kredsen. Aftenen var meget vellykket.

BISÆTTELSE.

Medlem af København-Kredsen, Muremester *Valdemar Bald*, R. af D., bisattes den 13. Oktober under stor Højtidelig fra reformert Kirke i Gothersgade. Muremester Bald, der indenfor den københavnske Haandværkerstand indtog en meget anset Stilling ved sin Dygtighed og sin personlige Elskværdighed, valgtes for nogle Aar siden ind i Borgerrepræsentationen og indtog desuden forskellige Tillidsposter blandt Kolleger. I Marineforeningen saas han i en Periode ofte, men hans meget Arbejde og svigtende Helbred forbød i de sidste Par Aar hans Deltagelse i vore Møder, ligesom sidstnævnte Grund formentlig var medvirkende til, at han ifjor trak sig tilbage fra sin Virksomhed i Borgernes Raad.

Ved Bisættelsen saas en fyldig Repræsentation af Københavns Haandværksmestre og Mænd, der har Tilknytning til Byggevirksomheden i vor Hovedstad, og i Kirkens Hjørner var opstillet Murer- og Stenhuggerlaugets og Haandværkerforeningens Bannere, medens Marineforeningens Flag paraderede ved Kistens Hovedende i Sidegangen. En Æresvagt af Laugsbestyrelsen havde taget Opstilling paa begge Sider af Kisten, der ligesom Kirkens Stolerader og Gange var dækket med et mægtigt Blomsterflor.

Marineforeningens Lokalkreds var repræsenteret ved Næstformanden, Arkitekt *E. W. Marston*, ligesom ogsaa af Bestyrelsen Fabrikant *Emil Johnsen* var tilstede. Desuden saas af vore Medlemmer Direktør *Frits Svensson* m. fl.

M.

SANGBOGEN.

Fra Venner i Provinskredsene, der i forrige Nummer har læst om Tillægget, har vi modtaget Forespørgsler om, hvorvidt Sange, der er skrevne til festlige Lejligheder i Lokalkredsene, vilde kunne optages i dette.

Vi skal til Oplysning, — og idet vi takker for den Interesse, Forespørgslerne vidner om, — meddele følgende:

Mellem nogleogtredsindstyre Sange, der i Tidens Løb var fremkomne, dels i København-Kredsen, dels i dennes Skyttelav og ved andre Lejligheder, har man foretaget et Valg

af saadanne, der først og fremmest omhandlede almengyldige Emner, — altsaa var ganske uden Allusioner til Personer eller specielle lokale Forhold i Kredsen, — thi af saadanne findes der alt en Del i Sangbogen, — og som tillige kunde synges af alle, idet Melodierne var almenkendte, hvilket desværre ikke er Tilfældet med adskillige af den nuværende Sangbogs udmærkede gamle Viser og Sange, der ganske vist har deres naturlige Plads i Bogen for derved at sikres mod helt at forglemmes, men hvis Melodier, der var vore Fædre velbekendte, er glæde ud af den nuværende Slægts Eje, — i hvert Fald for en meget stor Dels Vedkommende.

Det Tillæg, der nu kommer, er saaledes Resultatet af en omhyggelig Udskilning af alle de i og for sig brillante Sange, der ved den givne Lejlighed har glædet alle dem, der forstod og kunde goutere Hentydningerne til de i Sangen nævnte Personer eller Begivenheder. Ligesaa fortræffelig en saadan Sang er paa rette Tid og Sted, ligesaa haabløs uforstaaelig er den for Alle, der ikke kender Personerne eller Begivenhederne. Det vil derfor let indses, at skulde der skabes noget Tillæg til Sangbogen, — og dette ansaa man for paakrævet, — da maatte det blive af Sange, hvis Emner har Gyldighed til alle Tider indenfor vor Forenings Kredse. Af praktiske Grunde vilde man endelig ikke kunne gøre et til Indklæbning beregnet Hefte af større Tykkelse, end det nu foreliggende. Ad Aare er det Tanken at udgive en helt ny og forstørret Sangbog, og denne vil da kunne medtage, hvad der til den Tid maatte foreligge af nye Sange af Værdi. Hvis der i Kredsen i Tidens Løb fremkommer Sange, der særlig vinde Yndest, vil man kunne benytte samme Fremgangsmaade, som her benyttet, nemlig trykke saadanne Sange i Bogens Format og indsætte dem i denne. Den langt overvejende Del af den Poesi, der er skabt i Foreningens Kredse er netop en saadan, der har Stedets Aktualitet, men næppe forstaaes udenfor dette.

Med denne senere Udgivelse af en ny og større Sangbog for Øje, beder vi derfor Kredsen opbevare de Sange, som maatte fremkomme, for at der, naar Tiden kommer der-til, kan foretages et Udvalg blandt disse.

E. M.

TILLÆGGET TIL MARINEFORENINGENS SANGBOG.

Kredsformændene erindres om at indsende Bestillinger paa det nylig udkomne Tillæg til Sangbogen til Kontoret, Møntergade 22. Prisen er 50 Øre pr. Stk.

DA HOLLÆNDERNE HJALP OS 1658—1660.

EN HISTORISK FREMSTILLING AF SOGNEPRÆST *H. D. LIND*.

Tegninger af *Henning Schiøler*.

(Sluttet.)

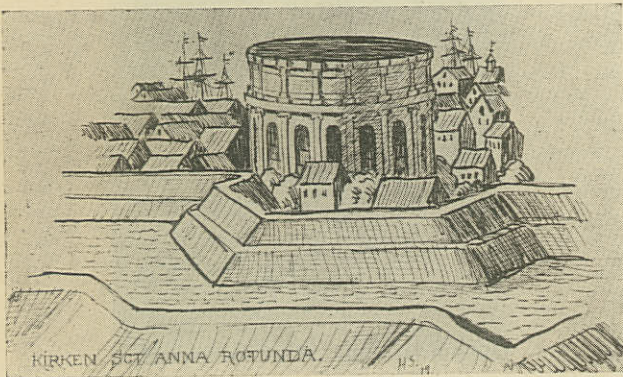
I samme Maaned havde Ruyter ikke blot Kongen men ogsaa Dronningen om Bord tilligemed en Hertug af Brunsvig-Lyneburg med Gemalinde og Henrik Bjelke med Frue; ogsaa de var meget fornøjede med Samværet.

Tiden gik dog ikke blot med disse Glæder. Vinteren krævede ogsaa alvorlige Arbejder. Straks ved Flaadens Ankomst var Frosten taget til i den Grad, at Skibene ufortøvet maatte „kortes“ (bugseres) indenfor Bommen med Undtagelse af nogle Vagtskibe, som skulde ligge udenfor, og af andre, som havde faaet Ordre til at vende hjem til „Patria“. Om trent midt i December kom 4 Orlogsskibe, der-

blandt Viceadmiral Helts, paa Grund i Drogden og i Fare ved Isens Tryk, men reddedes dog efter 3—4 Dages Forløb. Kort før Jul blev flere hollandske Skibe lagte „i god Rang“ for at kunne tage imod Fjenden; i samme Hensigt isedes der Juleaften en Vaage, 40 Fod bred, fra Toldboden til Kristianshavn; Kongen selv tilsaa Arbejdet og havde stort Behag i, at det gik saa flittigt fra Haanden. Denne Vaage blev hele Januar i det nye Aar forbedret og forlænget udenfor Bommen helt ud til Prammen („Tækkeprammen“, som havde gjort saa god Tjeneste under Københavns Belejring); Isen var den Gang meget tyk. Men i Begyndelsen af Februar blev

Forholdene bedre, saa man for første Gang i to Maaneder kunde bruge Baade og Slupper i Havnen.

Ligesom Ruyter ved Isningen sørgede for det passive Værn mod Fjenden, saaledes havde han ogsaa Omsorg for det aktive. I December ordonnerede han omtrent 1000 Mand Matroser til eventuelt at betjene Kanonerne paa Voldenes Bolværker; hver Afdeling fik sin Post anvist i Tilfælde af Alarm; 400 Mand Soldater dannede en Reserve. Disse Tropper indordnedes i 10 Kompagnier, som Kongen sammen med nogle høje Officerer inspicerede og med Tak anerkendte at være „stillede i god Positur“. 5. Januar blev der Brug for dette Korps, da der ved Midnat blev slaaget Alarm; Batterierne blev hurtigt besatte af Hollænderne, og deres Reserver samledes ved Rundekirke; men Fjenden gjorde ikke Alvor af Angrebet og forsvandt.

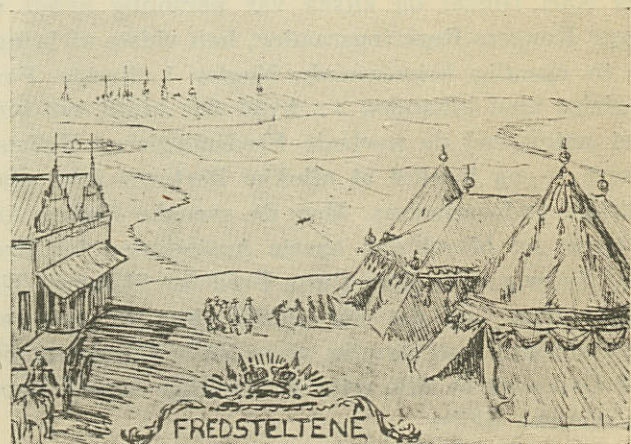
Vinteren havde forvoldt mange Sygdomme blandt det hollandske Mandskab om Bord; der var ogsaa blevet udseet et Hus i Byen, hvor de syge kunde blive plejede. Skibet Haarlem maatte dog hjemsendes, da Chefen, hans Løjtnant og 60 af dens af 190 Mand bestaaende Besætning var blevet angrebet. Men det mildere Vejr opfordrede nu Flaaden til at lade Uvirksomheden ophøre; i Januar havde Generalstaterne ogsaa beordret Flaade og Hær til at optræde mod Sverrig af al Magt.

10. Februar udsendtes en Galiot til Landskrona for at udspejle den svenske Flaades Tilstand der; Galioten saa 36 Skibe, store og smaa, som dog endnu ikke var fuldt udrustede. Ruyter lod Kongen dette vide og fik Tak for Underretningen. En Uge efter havde Admiralen afsendt 18 Orlogsskibe til Landskrona, som nu skulde bløkeres, og et Par Dage efter kom han selv til Stede, han sender Bud efter nogle Brandere og afpejler Indløbet til Havnen. Imedens arbejder de Svenske flittigt paa at klargøre deres Skibe; Stænger blev satte op og Ræer krydsedes. Da skete der Ting, som maatte kunne hindre Ruyters Virksomhed paa dette Punkt.

Den mærkeligste Begivenhed var Kong Karl Gustafs Død i Gøteborg 13. Februar, kun 38 Aar gammel. Ved den kunde Udsigterne til Fred blive mere sikre og Iveren for Krigens Fortsættelse mere kølnet. Og 6. Marts havde de til Stede værende holland-

ske Gesandter vedtaget, at den nederlandske Flaade ikke maatte skade den svenske. Og omtrent samtidig viste der sig Tegn til, at Danmarks andre allierede, Brandenburg, Kejseren og Polen, ogsaa vilde svigte deres Forbundfælle. Dette kunde vel gøre Kong Frederik mere tilbøjelig til Fred end hidtil, men foreløbig forsøgte han at afværge Ophævelsen af Landskronas Blokade eller i det mindste selv paa egen Haand at foretage sig noget alvorligt mod denne Krigshavn. 6. Marts kom det danske Orlogsskib Lindormen med nogle Brandere og 2 Galioter ud for Landskrona, og næste Dag kom Kongen selv med Hertugen af Brunsvig-Lyneburg og Henrik Bjelke for at tilse Værket, som vist har haft til Hensigt at indebrænde den svenske Flaade. Netop samme Dag havde Ruyter faaet Ordre fra Gesandterne om at fjerne sig fra Landskrona, men da han saa, at de Svenske just forberedte sig paa at løbe ud efter at have „anslaaet“ deres Sejl, blev han liggende for at gøre sine overordnede Modforestillinger, vistnok af Hensyn til de Ønsker som Kongen havde fremstillet for ham i et Brev. Men 9. Marts fik han absolut Befaling til at bryde op og ingen Hostilitet vise imod Svenskerne; og samme Dag maatte Kongen vende tilbage uden at have opnaaet sin Hensigt. Ruyter laa nogen Tid med sin Flaade godt Syd for Hven og fra 18. Marts ved København. Underlig nok maatte Hovedstaden nu belave sig paa en ny Indespærring fra Søsiden, den tredje under Belejringen.

Den svenske Admiral Bjelkenstjerna havde allerede ved Landskrona søgt at sætte sig i et godt Forhold til Ruyter ved at sende ham Gaver (Vin og Kød); nu, da den hollandske Admiral laa paa Københavns Red, lagde 7 Orlogsskibe, der kom fra Landskrona under Admiral Gustaf Sperling, sig tæt ved ham og sendte en Kaptejn om Bord for at komplimentere ham, hvorpaa de Svenske ganske uhindret tog forskellige danske Skuder, skønt det hele gik for sig i kun et lille Kanonskuds Afstand fra Hollænderne. 6 Svenske laa desuden opankrede længere sydpaa. Denne Blokade varede i 3 Uger. Imedens havde Frederik III indvilliget i Fredsunderhandlinger, som gik for sig i de saakaldte Freds-

telte udenfor København. Da vendte Vinden sig endnu en Gang.

Den hollandske Regering havde paatalt, at dens Gesandter uden dens Bemyndigelse havde forbudt Ruyter at skade den svenske Flaade; hvis der ikke kunde opnaas en virkelig Vaabenstilstand, skulde derfor den hollandske Flaade paa ny optræde imod den svenske. Allerede 9. April kunde Ruyter derfor tilkendegive Svenskerne paa Københavns Red, at han vilde hindre dem i at sejle videre, men at de derimod skulde retirere til Landskrona. Modvind hindrede dem i at adlyde før næste Dag; dog opholdt 2 Orlogsskibe sig vedblivende i Drøgden, hvor de afskar Byens Tilførsel. 25. April var Ruyter i Land og fik her at vide, at 5 Orlogsskibe, 1 Galiot og nogle Koffardiskibe under Kaptejn Karl Kjøring var løbne ud fra Landskrona; de hollandske Gesandter i Byen gav ufortøvet Ruyter Ordre om at standse disse Skibe. Inden han kunde sætte Ordren i Værk, havde Svenskerne søgt at benytte den friske Nordenvind til at slippe ud i Østersøen; men han kom dog tidsnok til at naa dem ved Saltholm, hvor han bragte dem til at ankre paa nærmere Ordre. De skjulte deres Harme i en høflig Saluttering, som besvaredes af ham. Denne Arrestation af Svenskerne iagttoges med Glæde af de Danske fra Rundetaarn i København. Næste Dag protesterede vel en udsendt Søofficer mod Arresten, men Ruyter svarede, at den kun var Repressalie for den „Affront“, som svenske Skibe havde vist Hollændere i Store Bælt. Et Par Dage efter saa det ud, som om de arresterede Skibe uden videre ville lette Anker, hvorfor Ruyter maatte forestille dem, at han i saa Fald vilde angribe dem; Vand, Fetalje og Brænde, som efter Haanden slap op for dem, fik de dog Tilladelse til at hente i Byen med Baade.

Hollændernes Optræden havde vakt ikke alene Svenskernes men ogsaa Franskændenes og Englændernes yderste Forbitrelse, og det kunde se ud, som om al Forhandling om Fred var ganske spildt. Da optraadte den danske Adelsmand Hannibal Sehested, som havde været Statholder i Norge, men var faldet i Unaade og en Tid havde opholdt sig hos Karl Gustaf og altsaa var personlig kendt af begge Kongers Regeringsraader; han vidste at bringe de to egentlig krigsførende Magter i direkte Forbindelse med hinanden —, hvad der hidtil var hindret netop ved de neutrale Fredsmægleres Mellekomst, — og forstod at aflokke Parterne ikke ubetydelige Indrømmelser. Men de svenske Skibes Arrest var nu blevet den eneste Anstødssten for Freden; Sverrig vilde ikke slutte Fred før Skibenes Tilbagelevering; og det var derfor kun at gøre en Fredsslutning helt umulig, naar Hollænderne nu tilbød Danmark at ville rette et fjendtligt Angreb imod de svenske Skibe.

Da gav Hollænderne efter. 26. Maj, da der ved Fredsforhandlingen var opnaaet Enighed paa alle Punkter, fik Ruyter Ordre til at frigive Skibene, hvilket skete straks efter med mange Komplimenter og til stor Glæde for begge Parter; Ruyter lettede og lagde sig i nogen Afstand fra de tidligere Fanger, og da disse sejlede bort gennem Drøgden, fejredes Afskeden ved store Saluter. De Svenskes Glæde over Frigivelsen maatte forøges ved Tanken om, at

den Ladning, som Skibene indehavde, nu kunde føres i Sikkerhed til Stockholm; den bestod i værdifulde Sager, der var tagne som Krigsbytte især fra Kronborg; der nævnes smukke Tapeter, den store Klokke, en kunstnerisk udført Fontæne, en Portal o. s. v.

Men de Danske maatte ogsaa føle Glæde, fordi den Fred, hvorefter de saa længe havde sukket, nu endelig blev skænket dem; den gengav dog Rigerne Trondhjems Stift; den lod Bornholm vedblivende være dansk, mod en Godtgørelse i privat dansk Jordegods i Skaane; den opgav en svensk Fordring om Skadeserstatning paa 400,000 Dlr.; den fritog Danmark for det farefulde Forbund med Sverrig, som havde Østersøens Lukning for fremmede Skibe til Maal; den overgav Danmark-Norge som et selvstændigt og uafhængigt Rige til Fremtidens Slægter. Og selv om det ogsaa var blevet et udsuget og forarmet Rige, saa var dog Hovedstadens byrdefulde Belejring endelig ophævet og det øvrige Land friet for Fjenders og Venners hængende Besættelse. Derfor ringede 27. Maj Saluterne fra Københavns Volde og fra den nederlandske Flaade; Borgervæbning, Garnison og hollandske Hjælpetropper afgav med Præcision og Nøjagtighed tre Musketsalver efter hinanden. — I det gode Resultat, som opnaaedes ved Freden, havde den nederlandske Regering, — til Trods for, at der ikke var blevet ydet al den

Hjælp, som de Danske havde ønsket, — en meget stor Andel; og det danske Folk er de hollandske Sø- og Landkriegeres Tak skyldigt for deres Tapperhed og Opofrelse.

Efter Freden skulde de svenske Tropper transporteres bort fra Landet. Ruyter deltog i dette Arbejde med sin sædvanlige store Flid. Nogle af hans Skibe blev i den Hensigt sendte mod Syd, til Lolland m. m., andre til Helsingør; her var Admiralen selv den ledende en hel Maaned igennem. Trods Storm og Uvejr fremmes Transporten baade ved Nat og ved Dag. 22. Juli skriver han, at alt det svenske Fodfolk nu er bragt over, saa at Borgerne i Helsingør er ganske befriede for dem. Undertiden sætter han højtstaaende Personer over, som Greverne Gustaf Adam Banér og Gustaf Otto Stenbock; undertiden Lig af faldne Personer, som „de fornemme svenske Officerer“, hvis Kister var bragte til St. Mariæ tyske Kirke (Del af Karmeliterklostret) i Helsingør for derpaa under stor Højtidelighed og ledsagede af mange svenske Adelsmænd at blive førte om Bord paa Transportbaadene og over Sundet. 25. Juli aflægger han Rapport for Kongen om den færdige Tropeoverførelse. Han havde ogsaa været nærværende ved Kronborgs Overlevering til de Danske; senere kom den tidligere svenske Kommandant her og andre Officerer om Bord hos ham og tog en hjærtelig Afsked med ham.

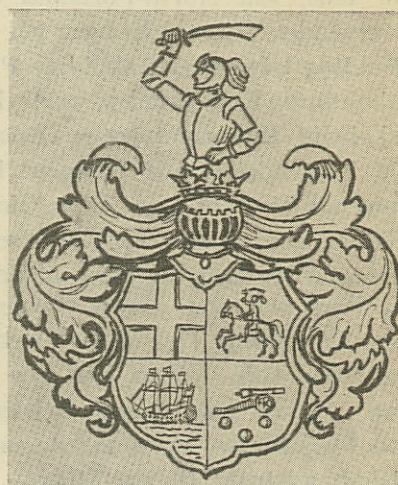
Samtidig var Flaaden gjort i Stand til Hjemreisen og kunde afsejle, naar Ordre dertil indløb, hvil-

Brændelosning i København.

ket han gav Kongen til Kende. Den hollandske Militær afhentes — ogsaa fra Fyn — og fordeles paa Skibene efter Püchlers Anvisning. Denne Oberst tildelede Kongen en Pension til Tak for hans Fortjenester. 2. August trakterer Schack Ruyter til Afsked. Sammenstødet, som de to Personer havde haft ved Nyborg, var altsaa skrevet i Glemmebogen. Kongen

havde 31. Juli i et Brev bevidnet Generalstaternerne sin Taknemmelighed for den ydede Hjælp og sin særlige Contentement med Ruyter, „som i forskellige Aktioner og Hovedrencontrer havde vist sig saa vaillant og tapper mod Fjenden og dennes Flaader, at der maatte tilkomme ham den største Ros“. Denne Paaskønnelse viste Kongen ogsaa i Gerningen ved 1. Avgust at udstede et Brev om Admirals Optagelse i Adelsstanden og ved at tildele ham en aarlig Pension paa 2000 Gylden. De fire Felter i hans Adelsvaaben viser 1) et Sølvkors paa rød Grund: Dannebrog; 2) et Krigsskib, der hentyder til Ruyters Færd til Søs; 3) en Rytter, en Allusion til hans Navn, og 4) en Kanon, der skal minde om Beskydningen af Nyborg fra Søside, som jo fuldbyrdede Fyns Erobring. Selve

Adelsbrevet modtog Ruyter 2. Avgust, vistnok af Kongens Haand. Næste Dag var han da ogsaa hos Kongen for at tage Afsked; men Kongen selv „holdt Ruyter op til Middag“, og da næsten alle Skibe, ogsaa Admiralskibet, nu laa ved Helsingør, maatte han følge efter paa et andet Orlogsskib. „København gav ham diverse Æreskud“, som han vist ikke forsømte at besvare. Efter at have taget Afsked med den danske Kommandant paa Kronborg, gik Flaaden 5. Avgust under Sejl, hilste Slottet med 12 Skud og fik lige saa mange til Genhilsen. 11. Avgust var han ved Skagen, 21. paa Doggersand, ankom endelig 24. Avgust ved Vlie og takkede Gud for Rejsen.

Ruyters Skibsjournal er — lige saa vel som Wasse-naers — bevaret, men medens sidstnævntes er holdt i en kølig, objektiv Tone, har Ruyters et mere personligt Præg og giver gode Bidrag til hans egen Karakteristik, uagtet Journalen dog kun skulde være en tjenstlig Indberetning. Man ser tydeligt, hvorledes hans Tanker ofte dvæler ved Hjemmet; naar han skriver Brev til sin Hustru eller modtager Breve fra hende, bliver det troligt noteret; det er ogsaa betegnende, at hans „huysvrou“ nævnes baade den første og den sidste Linie i Journalen. Denne indeholder ogsaa Vidnesbyrd om hans kristelige Sindelag; ved store Begivenheder, som ved Fredens ende-

lige Afslutning, glemmer han ikke at tilføje: „Gud være takket for sin store Naade“. Kommer han til København og kan gaa i Land, undlader han ikke at søge Gudstjenesten og at deltage i Uddelingen af „den Herre Jesu Kristi Aftensmaaltid“. Hans endnu bevarede Skibsbibel i Kæmpefolio bærer ogsaa Spor af flittig Brug; om Bord holdt han jævnlig Bøn og ledede selv Salmesangen. I sit Liv som Kriger hylkede han den Trossætning: „Sejr og Nederlag er kun Midler i Guds Haand“.

Hans Forbindelse med det danske Kongehus blev ikke afbrudt efter Afskeden i København. 27. September 1660 sendte han Kongen en Tak for den ham udviste „Favør“, — enten Adelsbrevet eller en ny Opmærksomhed fra Kongens Side. Da Hollænderne havde sejret i det saakaldte Firedageslag (11.—14. Juni 1666) ved North-Foreland over Englænderne, oversender Ruyter Kongen en Beretning derom „til Fuldbyrdelse af sin skyldige Pligt“. Gennem Generaladmiral Kort Adeler, med hvem han stod i venskabelig Korrespondance, bevarede han fremdeles sin Forbindelse med Kongen; han tilbød saaledes denne sit Portræt som Gave, der dog gik tabt, fordi Skibet, som skulde føre det hertil, strandede; men Kongen trøstede sig med, at det kun var Billedet, ikke Personen, som Havet havde røvet; og han fik ogsaa Erstatning i et andet Portræt, malet af Ferdinand Bob, som endnu kan ses i Statens Kunstmuseum. Ogsaa med Kong Kristian V var Ruyter i god Forstaaelse og opnaaede endogsaa at faa sit Adelskab udstrakt til sin Stifsøn og dennes Frue. Og da Ruyter 1676 endte sit berømmelige Krigerliv efter at have modtaget et dødeligt Saar i Slaget ved Messina (Ætna) mod Franskmændene, sendte Kristian V 21. Juni Enken Anne de Gelder en Kondolenceskrivelse.

DA DER SKULDE HENTES MEDICIN TIL DEN GAMLE.

I Januar 1889 afsejlede vi med Barken »S. I. Lund« af Aalborg fra Helsingborg med en Ladning Havre, bestemt for London. Vi var vel naaet Højden af Skagen, da Vinden trak sig nordlig med svære Snebyger. Det friskede mere og mere, og tilsidst laa vi øst over for »smaa Sejl«. Den følgende Dag antog Vejret Karakter af en hel Orkan, og Kaptajnen bestemte sig derfor til at holde af for Helsingørs Rhed. Uagtet vi ikke siden Afsejlingen havde haft hverken Observation eller Landkending, var vi dog heldige med at tage Lappegrundens Fyrskib og gik om Natten i god Behold til Ankers ud for Snekkersten.

Den følgende Morgen kom Isen i Drift nord fra og tørnede med voldsom Kraft mod Skibets Sider, saa vi hvert Øjeblik var i Fare for at blive skruet ned. Vi satte Flag efter Slæbebaad, og den samme Svensker, der havde slæbt os ud fra Helsingborg, kom nu til og bugserede os ind til Helsingør, hvor vi fortojede paa Kronborgsiden, langs Siden af en gammel Helsingørbark »Dannebrog«.

Kaptajnen og et Par svenske Skippere, der ligeledes var kommen i Havn for Is, fulgtes ad i Land for at »indklarere«. Noget over Middag vendte de tilbage, ikke saa lidt paavirkede af Spiritus, og da de skulde entre over Lønningen af Barken, tabte den ene Svensker Balancen og greb fat i vores »den gamle« med det Resultat, at de begge dumpede ned paa Isen. Svenskeren forslog i Faldet sin ene Arm, og

vores »den gamle« fik en vældig Bule i Panden. Vi fik dem halet indenbords og bragt ned i Kahytten. Efter en Del Raadslagning blev de enige om, at det var bedst, der blev hentet Læge, og der gik Ekspresbud i Land. Lægen kom, og da Medicinkassen ikke var i bedste Orden, skrev han noget op, som skulde hentes paa Apoteket.

Blandt Besætningen var en Letmatros ved Navn Rasmus — forøvrigt den gamles Gudsøn, nu senere Lods i Xborg — han havde hentet Lægen, og det blev derfor overdraget ham at hente Sagerne paa Apoteket. Klokken var vel den Gang 2, og Rasmus fik i en Fart Landgangsklunset paa, og med Paalæg om pr. omgaaende at udrette sit Ærinde fjærnede han sig.

Klokken blev imidlertid 4-5-6-7, og der kom stadig ingen Rasmus. Svenskerne blev omsider gram i Hu, skældte ud over den daarlige Disciplin og gik sin Vej.

Hen paa Aftenen ved 9-Tiden kom Styrmanden ned i Lukafet og meddelte, at den gamles Bule havde antaget saa uhyggelige Dimensioner, at det værste kunde befyrgtes, og fandt det samtidig paa sin Plads at underrette Politiet om Rasmus' lange Udebliven, idet han gik ud fra, at der maatte være hændt ham en eller anden Ulykke.

Vi trøstede imidlertid Styrmanden med, at han kom nok tilbage, og omkring ved 10-Tiden hørte vi ogsaa nogen entre Skibets Dæk, og lidt efter hom Rasmus ind i Lukafet.

»Hvor har du været saa længe, Rasmus?«, spurgte vi, »Kaptajnen er meget syg, og hvor er Medicinen?«

»Medicinen«, gentog Rasmus, »den har jeg glemt«.

Og nu fik han fortalt os, at han havde truffet en gammel Skibskammerat med en stor Afrægning, og de havde i Eftermiddagens Løb aflagt en Visit paa omtrent samtlige Restaurationer i Helsingør. Som en Følge heraf var Rasmus »højt oppe«, men ved Talen om Medicinen blev han næsten ædru af Skræk.

»Den har jeg glemt paa en eller anden Beværding; vil du ikke med i Land«, henvendte han sig til Jungmanden, »saa skal du faa min Klok', og maaske træffer vi Kammeraten igen.«

Jungmanden, der var en levende Fyr, lod sig friste ved de glimrende Løfter; han fik i en Fart Klunset paa, og de fulgtes ad i Land.

Langt over Midnat hørte vi dem komme bumblende tilbage og entre Barken, men samtidig hørte vi et Klask paa Dækket. De kom ind Lukafet, og det gik nu op for dem, at Flasken med Medikamenterne var skreden ud af Lommen paa Jungmanden og laa splintret oppe paa Dækket.

»Ja, saa var det jo ingen Nytte til, at vi stormede hele Helsingør rundt og vækkede Folk ved Nattetid, naar du ikke kan passe bedre paa dine Sager«, sagde Rasmus, »var du endda blevet om Bord.«

Det var lige ved at komme til en Omgang med Næverne, da en svensk Dæksdreng, der var vaagnet ved Spektaklerne, blandede sig i Samtalen: »Jag har en Bouteille med Blyvatten i Kisten min; kan mi inte få bruke den?«

De to Kamphaner gloede et Øjeblik dumt paa hinanden, men maaske var her Frelsen, og da Styrmanden i det samme begyndte rumstere agter, snuppede Rasmus et Stykke Papir, rullede Flasken forsigtig ind heri, og da Styrmanden kom, forklarede han i store Træk, at han havde ventet paa Apoteket lige til nu; der skulde nemlig først skrives til København, eftersom Apoteket ikke fandtes at være i Besiddelse af det Stof, hvoraf Medicinen skulde fremstilles.

Styrmanden fandt det rigtigst, at Rasmus selv afleverede Medicinen og den Forklaring til den gamle, men dertil var Rasmus helt utilbøjelig; han var baade sulten og træt, og havde ikke smagt hverken vaadt eller tørt hele Dagen, hvorfor han trak Tøjet af og gik til Køjs, saa kunde Styrmanden selv om Resten.

Det var ikke et helt blidt Øjeklast, den gamle sendte Gudsønnen den følgende Morgen, og det blev da ogsaa baade første og sidste Gang, endda vi var ude i 2 Aar, at Rasmus blev sendt i Land efter Medicin til den gamle.